Godmorgen alle sammen!
Om knap et par uger er det 19 år siden, vi grundlagde Dansk Folkeparti - og sikke en forsamling, vi har fået stablet på benene. Vi er blevet "superlativernes parti". Vi blev de største ved valget til Europa-Parlamentet i maj, og dette er det største årsmøde, vi nogensinde har haft. Og mon det stopper her?
Når jeg så står her på talerstolen og ser ud over jer, så er det jeg tænker: Hvad kan vi ikke sammen drive det her til?
Men tankerne passerer også lidt revy. Jeg kan tage mig selv i at blive helt sentimental og nostalgisk - noget, jeg ellers ikke plejer at blive.
Her i foråret havde jeg en række samtaler med en bogforfatter, Niels Martinov, der i øvrigt nu har gjort sit værk færdigt. Bogen udkommer 3. oktober på Forlaget mellemgaard og er en biografi om mit arbejde i politik og om Dansk Folkeparti. Under samtalerne genoplevede jeg mange af de gode minder, mange af os har haft sammen de sidste 19 år.
For eksempel husker jeg tydeligt, da vi efter Fremskridtspartiets katastrofale landsmøde i 1995 var en lille sluttet flok, som mødtes omkring Pia Kjærsgaards spisebord hjemme i privaten i Gentofte. Jeg husker, hvordan vi her besluttede, at kaosset og anarkiet i Fremskridtspartiet var noget, som skulle høre fortiden til.
Dén historie kender langt de fleste af jer, så den vil jeg ikke trætte jer med at gentage. Men jeg vil til gengæld fortælle jer, at allerede fra første gang, jeg mødte Kristian Thulesen Dahl i en togkupé på vej til et møde i Fremskridtspartiet, så tænkte jeg, at her er der en gut med krummer i. Ham kunne vi bruge til noget. Han ville fremad i verden.
Både Kristians fremtoning, ordentlige manerer, gode formuleringsevner og store viden overbeviste mig om, at ham her manglede vi i dansk politik.
Og I må da indrømme, at det havde jeg helt ret i, ikke?
Lige siden har Kristian og jeg fulgtes ad. I årene i Fremskridtspartiet, på det kaotiske landsmøde i 1995, gennem stiftelsen af Dansk Folkeparti sammen med Poul Nødgaard, Ole Donner og Pia Kjærsgaard, og i de barske opbygningsår, hvor nat var dag
- og dagene i forvejen var lange.
Dengang kunne Kristian og jeg sidde hjemme i min lejlighed tidligt om morgenen eller sent om aftenen og følge nyhederne. Og mens den ene skrev en pressemeddelelse,

ringede den anden til Radioavisen og Ritzaus Bureau for at fortælle om vores fremragende politiske budskaber.
Og så husker jeg, hvor ellevilde vi blev, hvis det lykkedes os at få bragt et DF- citat - dengang ofte nede i bunden af et telegram, som er den del, der tit bliver klippet væk, når redaktionerne retter telegrammet til i deres avis.
Når det lykkedes os at komme i medierne, jublede vi, og efter en øl eller to kløede vi så ellers på igen. Uge efter uge. År efter år. Det var en fantastisk tid. Blev det for løfterigt, hvad vi fandt på, ja, så havde vi jo altid vores mor på Christiansborg, der kunne sætte hælene i. Det gjorde hun bare aldrig. Er der nogen, der ved hvem vores mor var? ©
Pia, hvor er du - rejs dig lige op!
Ja, vi har oplevet meget sammen, og det er ikke tilfældigt, at jeg siger ”mor” - for du har faktisk hjulpet os med mange andre ting end lige de politiske - f.eks. hvordan vi var klædt på, og om vi nu også fik den nattesøvn, som alle unge mennesker skal have. Det har ført til løftede pegefingre nu og da - men altid i den bedste mening. Og Pia, jeg håber, du i dag kan se på min påklædning, at jeg faktisk har lyttet til dig.
Ja, her står vi så endnu en gang i denne traditionsrige weekend i september. Kristian kunne i går holde sin anden årsmødetale som formand for Dansk Folkeparti. Vidste I i øvrigt, at han er den partileder, som danskerne finder mest kompetent?
Han står i spidsen for det parti, som blev det største parti ved Europa-Parlamentsvalget den 25. maj. Det største, mine damer og herrer.
Ja, og på den baggrund forstår man sådan set godt det med DF’s mulige regeringsdeltagelse og debatten herom, som så mange har talt om det seneste lange stykke tid i medierne. De glemmer så bare lige, at regeringsdeltagelse kan blive til afmagt i stedet for magt. Det har vi set så mange eksempler på i dansk politik. Partier, der kommer og går, og som ikke fra regeringskontorerne kunne levere det vigtigste, nemlig at overholde løfter.
Kristian, jeg er meget stolt af dig. Jeg er stolt af dig, når du knivskarpt deltager i en debat om børnecheck, folkeskolen eller EU. Jeg er stolt af at være din gruppeformand og tætte samarbejdspartner på Christiansborg. Jeg er stolt af vores parti og med det vores medlemmer!
Og Kristian, du har gjort det fremragende i Folketinget igennem mange år. I morgen har Kristian faktisk siddet i Folketinget i 20 år. Stort tillykke med de 20 år i Folketinget,

formand!
Kom lige herop, Kristian!
Vidste I i øvrigt, at sangen, som blev spillet her ved indledningen, betyder meget for Kristian. Det er ”You’ll never walk alone”, som er fodboldholdet Liverpools kendingsmelodi, og som før hver kamp afsynges på deres stadion, Anfield Road.
”You’ll never walk alone”. Det er også en titel, der passer på Dansk Folkeparti. På det sammenhold, vi har. På det fællesskab, som vi oplever - selvom vi bliver flere og flere.
Sidste år var jeg i min tale inde på den røde tråd i Dansk Folkepartis politik. Det er den, der binder de mange forskellige elementer i vores politik sammen til et større hele. Takket være den røde tråd er vi i stand til at kommunikere vores budskaber klart og tydeligt.
Omvendt er der en ting, som altid har undret mig. Det er underligt, hvordan mange kommentatorer i medierne i den grad går op i det, som de kalder ”det politiske spil”. De taler op og ned ad stolper om ''kommunikation”, ''signalværdi”, ”spin” og ”strategi” - meget mere end de taler om de forskellige partiers politiske programmer.
En af de store styrker ved Dansk Folkeparti er jo netop, at vi i virkeligheden har ophævet denne forskel på form og indhold. Hos os ER vores politik selve kommunikationen. Retningen er i vores politiske program - selvom vi da følger med tiden - i det store og hele uændret fra 1995. Vi spilder ikke tid og penge på dyre fokusgrupper, meningsmålinger eller hvad de andre partier i høj grad bruger penge på.
Nej, vi bruger i stedet tiden på at udvikle politik - en politik, som den dag i dag er baseret på værdierne i vores første arbejdsprogram. Det er klart, at der hver dag er nye politiske spørgsmål og problemstillinger, som vi skal tage stilling til.
Det er her, den røde tråd løber. Det er denne klarhed, som er en væsentlig årsag til, at det gik DF godt, da der var valg til Europa-Parlamentet. Flere af de andre partier forsøgte at feje deres politik ind under gulvtæppet og give udtryk for mere ”EU-skeptiske” holdninger. De andre forsøgte at stjæle vores politik, men mon ikke vælgerne godt kan gennemskue det stunt?
For Dansk Folkeparti var det nemt. Vi sagde nemlig det, som vi hele tiden har sagt. Så enkelt var - og er - det faktisk.

Selv efter valget lod statsministeren og de øvrige partiledere fra de danske EU-partier os vide, at der ikke vil blive ændret et komma i den EU-politik, som et flertal i Folketinget står bag. Med andre ord så skulle vi - og vores mange vælgere - forstå, at Dansk Folkepartis store fremgang ikke havde gjort det mindste indtryk på Christiansborg.
EU-toget buldrer videre! Med fortsat åbne grænser; med en afskaffelse af retsforbeholdet; med en ny bankunion, hvor vi alle kommer til at betale gavmildt, når græske banker krakker; og med en fælles asylpolitik, som er en åben invitation til alle EU-borgere om at komme til Danmark og nyde godt af den velfærd, der er tilbage.
Det var signalet fra regeringen og de andre danske EU-partier.
Men lad os nu lige se tiden an. Mon det bliver så nemt for dem? Det tror jeg ikke. Hverken i Folketinget eller i Europa-Parlamentet, hvor vi står stærkt med nu 4 medlemmer. Vi skal i hvert fald gøre det svært for dem!
Må jeg ikke endnu en gang ønske et stort tillykke til Morten Messerschmidt, der som vores meget vidende og engagerede frontløber i EU-debatterne ydede en kanon indsats, men også et stort tillykke til Rikke Karlsson, Anders Vistisen og Jørn Dohrmann! Vi har store forventninger til jer! Men vi ved heldigvis også, at I er godt rustede til arbejdet.
Lad os lige se jer alle 4 heroppe på scenen.
Og arbejde er der brug for. EU har udviklet sig til et monster. Et bureaukratisk foretagende, fjernt fra de europæiske befolkningers hverdag. Et monster, som tilraner sig mere og mere magt, og som bruger udemokratiske dommere i EU- Domstolen som løftestang for udemokratiske planer.
Monsteret bekæmper gerne nærdemokratiet. Se bare på al den propaganda, der har flydt fra Bruxelles forud for den skotske afstemning om selvstændighed. Alle de påstande om økonomisk ruin, som blev kastet i hovedet af skotterne, har vi hørt før i Danmark - hver gang fremført af de danske EU-partier. Husker I, da Mogens Lykketoft truede med, at det ville koste os 20 milliarder kroner at stemme nej til euroen? Mon ikke det er fair at sige, at vi har sparet langt flere end 20 milliarder ved at stemme nej?
Og så er EU en støvsuger, der suger af vores skattepenge, hvorefter vi - allernådigst - kan få lov at ansøge EU om at få pengene tilbage igen.
Jeg husker, at Kristian og jeg under nogle finanslovsforhandlinger satte os for at

udforme en liste af ønsker og forslag, som vi ikke kunne gennemføre på grund af EU. Det var nemlig sådan, at vi gang på gang af embedsmændene fik at vide, at ”hov, det kan ikke lige lade sig gøre, for det er en overtrædelse af EU-reglerne på dette og hint område ”.

Listen blev længere og længere. Der var faktisk mindre og mindre tilbage, som ikke enten var forbudt eller omfattet af EU-bestemmelser. Vi følte os bundet på hænder og fødder.

Det er ikke uden grund, at borgerne kan have svært ved at se forskel på, hvad de forskellige politiske partier kan og vil gøre med den magt de har fået stillet til rådighed.

Råderummet for danske politikere er simpelthen blevet mindre på grund af EU. Det bliver til stadighed mindre, og dertil kommer, at mange politikere fra de danske EU-partier føler sig så selvbegrænsede og underdanige, at de ikke engang tør sige noget, der kan udfordre mastodonten i Bruxelles. Se blot på Thorning og EU’s udhuling af den danske børnecheck!

Uden for dette lokale kan I købe bogen ”Mod vinden”, der er skrevet af en tidligere dansk Bruxelles-korrespondent. Han så igen og igen danske ministre blive kørt over af unionstoget dernede i Bruxelles - til skade for dansk velfærd og danske virksomheders konkurrenceevne.

Heri ligger en hovedopgave for DF. Vi skal generobre tabt territorium på Danmarks vegne, så vi igen kan blive herrer i eget hus!

Men hvorfor har vi i grunden grænser mellem landene? Ja, grænsen er det synlige symbol på, at her hører et land op, og et nyt begynder. Grænserne er så at sige et lands ydre rammer. Dets værn mod omverdenen.

Det var ingen anden end gode gamle N.F.S. Grundtvig, som i sangen ”I gamle dage det var engang” skrev, at ”hvor ingen hegner kun torne gro”. Den handlede blandt andet om grænsen som udtryk for definitionen af et land og et folk. Man kan sige: uden grænser, ingen lande. Uden grænser, ingen folk.

I de gamle østlande skulle grænser og grænsekontrol holde borgerne indespærret - og måske er det en af grundene til, at EU har haft så nemt ved at sælge visionen om det grænseløse Europa. For under den kolde krig var grænserne noget ondt. Det var noget med pigtråd, landminer og ordrer til at skyde.

EU's virkelige mål med de åbne grænser er at udviske skellene mellem landene, og

det kan være fint nok at drøne over grænsen til Tyskland uden at sætte farten ned. Men vi betaler også en høj pris for den manglende kontrol. Vi ser, hvordan indbrudsbander og organiserede kriminelle uden problemer kører frem og tilbage over grænsen. Vi ser, hvordan udviste er ligeglade med deres udvisning - og vender tilbage til Danmark og begår uhyggelig kriminalitet. Dette til trods for indrejseforbud. Her hjælper det så heller ikke noget, at straffen for at bryde et udstedt indrejseforbud nærmest er ikke-eksisterende.

Husker nogle af jer, hvad Norge gjorde som det første, da landet havde modtaget en terrortrussel i sommer? De indførte naturligvis kontrol ved grænserne. Det er nemlig her, det giver mening at udføre kontrollen. Det er her, de kriminelle skal fanges. Det er her, narkoen skal konfiskeres.

Og så skal vi naturligvis have sendt alle de østeuropæiske kriminelle ud af landet. Hvad ligner det, at de afsoner under forhold, de selv betegner som ”fem - stjernede”? Hvad ligner det, at de fra fængslet kan sende penge hjem, som svarer til en månedsløn i for eksempel Rumænien?

Hvad ligner det, at de griner højt af de danske domstole og det danske politi? Send dem hjem til afsoning, siger jeg. NU!!

Og kan det ikke umiddelbart ske, så indkvarter de kriminelle udlændinge midlertidigt i nogle ombyggede kaserner under lås og slå - og herefter hjem til afsoning under HELT andre forhold.

Men en effektiv indsats kræver, at vi får genindført grænsekontrollen. Vi skal være herrer i eget hus, og så er det jeg spørger: Hvornår vågner regeringen og de danske EU-partier endelig op?

Og hvornår vågner regeringen og de danske EU-partier op og konfronterer det problem, som er endnu værre: rekrutteringen af unge til Islamisk Stat?

De fleste af os har set Islamisk Stats helt uhørte og forrykte grusomheder i Irak. Islamisk Stat var der lige pludselig, disse vanvittige og ondskabsfulde fanatikere. Pludselig var de der. Kan det mon skyldes, at nogle naive mennesker i Vesten, og måske i Danmark, nægtede at se virkeligheden i øjnene?

Nu slagter de løs på uskyldige civile. Begraver folk levende, sælger kvinder som slaver, korsfæster kristne og ødelægger kirker og andre religiøse symboler. Det er blandt andet disse onde kræfter, som nogle - jeg siger udtrykkeligt nogle - herboende fanatiske islamister tager ned for at støtte.

Hvor er det modbydeligt!
Hvor er det ondt!
Spørgsmålet om at få nedkæmpet Islamisk Stat er langt vigtigere end konflikten i Ukraine eller en afstemning om selvstændighed i Skotland. Det er den alvorligste trussel mod Vesten siden terrorangrebet på USA den 11. september 2001.
For ikke længe siden så vi billeder af en ”dansk” muslim, 25-årige Mohammad fra Ishøj, som stolt optrådte på YouTube med et afhugget hoved og pegede på hoveder sat på spyd.
KAN han integreres i det danske samfund, når han vender hjem?
SKAL han overhovedet integreres i det danske samfund?
NEJ, siger jeg!!! Naturligvis ikke. Danmark kan ALDRIG blive hans land igen.
Han og hans ligesindede skal vinke farvel til opholdstilladelse eller statsborgerskab. De skal ikke bare fratages sociale ydelser, sådan som nogle har foreslået. De skal retsforfølges. Det kan andre landes retssystemer finde ud af - hvorfor ikke det danske?
Helt ærligt, er det ikke på tide at smide naiviteten over bord? Er det ikke på tide, at andre politiske partier end Dansk Folkeparti vågner op til virkeligheden?
Det er tragisk at se, hvordan en bred vifte af de politiske partier i de senere uger har foreslået indgreb mod terrorister som den 25-årige fanatiker, jeg nævnte før. Da DF i tide foreslog at gribe ind mod terror-aspiranter i de danske ghettoer, sov de selvsamme partier i timen, ja de hånede os undertiden, fordi vi advarede.
Men hvem havde ret? Det var os i DF, som var på forkant. Det var os, som var de visionære og progressive.
Den europæiske konvention om statsborgerret fra 1997 giver allerede i dag mulighed for at fratage statsborgerskab, som er erhvervet ved svig. Det er der allerede faldet flere domme om i Danmark. Den samme konvention giver også mulighed for at fratage et tildelt statsborgerskab, hvis man har gjort
frivillig fremmed militærtjeneste. Det siger konventionens artikel 7c, og jeg mener, at hvis man er rejst til Mellemøsten for at kæmpe for Islamisk Stat, så skal man have frataget statsborgerskabet. Konventionen forbyder dog, at man må fratage statsborgerskabet i dette tilfælde, hvis vedkommende derved bliver statsløs.
Undskyld jeg siger det så direkte, men ærligt talt: Styr lige de konventioner!
Anklagede skal have en fair rettergang, naturligvis, men fanatiske islamistiske

halshuggere har altså ikke automatisk krav på dansk statsborgerskab - uanset om de så er født her. De har med deres krigsforbrydelser sveget det danske demokrati og er i mine øjne ikke længere en del af fællesskabet.
Vælger du Islamisk Stat, så rejs derud og bliv der. Ikke noget med at komme rendende hjem som en kryster og gemme sig bag de søde FN-konventioner for at nyde godt af den danske velfærdsstat.
Derfor vil Dansk Folkeparti i den kommende folketingssamling stille lovforslag om, at hellige krigere kan fratages deres statsborgerskab, uanset om de har et andet statsborgerskab at falde tilbage på eller ej.
Det er som om ordet tryghed slet ikke indgår i regeringens ordforråd. Det gælder ikke alene i forhold til de kriminelle, udlændingepolitikken og alt det, som har sejlet under den her regering.
Nej, det gælder også i forhold til danskernes sociale tryghed. Danskernes bekymringer for dagen og vejen i et kriseramt samfund, som - trods mange løfter om det modsatte - stadig ikke rigtigt kan få gang i hjulene.
Fra regeringen har vi hørt om den ene positive vækstprognose efter den anden. Men der er ligesom ikke rigtigt sket noget. Det kan de mange, som allerede nu står uden for dagpengesystemet, tale med om.
I Dansk Folkeparti erkender vi, at vi var med til at gennemføre de nuværende stramninger på dagpengeområdet under den tidligere regering. Men vi er altså også dem, der er parate til at reformere systemet, sådan at det tilpasses det økonomiske klima.
Det giver jo ingen mening at lukke virkeligheden ude og lade som om, at krisen er ovre, for det er den ikke. Vi ønsker derfor en gennemgribende reform af dagpengeområdet, således at dagpengeperioden kommer til at følge konjunkturerne.
Indtil da kunne vi starte med at lempe
genoptjeningskravet; det vil give håb for mange, der enten er eller kan være på vej til at falde ud af dagpengesystemet. Mennesker af kød og blod, mennesker der har forpligtelser, men i dag er utrygge.
Den politiske situation er generelt meget interessant - og det gælder ikke mindst slaget om dagpengene.
Hvis Socialdemokraterne vil - er der jo flertal for ændring af dagpengereglerne. Derfor har vi også haft drøftelser med SF og Enhedslisten, for det synes vi, har været

nødvendigt.
Så skal vi ikke sende et signal til Socialdemokraternes kongres i Aalborg? Skal vi ikke sige til Socialdemokraterne: Vil I være med til at finde en løsning - sammen?
Vil I være med til at løse problemer?
Hvis S, SF, Enhedslisten og Dansk Folkeparti kan blive enige om dagpengene, så bliver de Radikale betydningsløse - og hvad er i virkeligheden værre for en radikal end dét at være betydningsløs? Sikkert ikke meget, men for mig at se kan de Radikale sejle i deres egen sø.
Ja, for lige nu står Socialdemokraternes formand jo dér lidt ensomt og læner sig ud over rælingen og kigger ud i mørket - de andre store rorgængere, som sammen med Thorning satte regeringens kurs, er for længst afmønstrede. Søvndal, Vestager. Men statsministeren, hun er der endnu. Måske kunne hun redde sit skib, ved at se på kompasset og tage en kursændring?
Kære statsminister: Har du modet til at lade Morten Østergaard gå planken ud?
Vi har i øvrigt meget, vi skal i Dansk Folkeparti. Vi skal have en vækstpakke, der giver mening. En vækstpakke, som giver vækst. Vi skal se mere på nogle af de afgifter, der ligger som et tungt åg over erhvervslivet - f.eks. de stærkt tyngende PSO-afgifter. Og der er også meget andet.
Jeg tør godt sige, at hvis Dansk Folkeparti får indflydelse, så KOMMER der en ”god løsning i morgen”.
Som jeg nævnte lidt tidligere, er der en bog om mig på vej. Den udkommer i begyndelsen af oktober og har allerede givet anledning til debat i medierne.
Jeg er blevet beskyldt for løftebrud, fordi jeg mener, det skal kunne betale sig at arbejde.
Kritikken er iøjnefaldende, for den kommer fra folk, som selv har haft en anelse svært ved at holde løfter - hvis jeg nu skal sige det pænt. Løftebruds-regeringen, er de blevet kaldt, og hvis vi ser på regeringens leder, så kan jeg på stående fod kun komme i tanker om et eneste løfte, hun rent faktisk har holdt - nemlig at hun ikke ville rejse ned til det der fine topjob i EU!
Kun fordi EU vragede Thorning, kunne hun holde sit løfte om at blive i dansk politik.
Kære DF’ere: Det står da rigtig for alvor skidt til, når det er EU, der skal sørge for, at en dansk statsminister holder sit ord!
Bogen om mig er en samtalebog. En passiar, hed det vel tidligere. Jeg giver i bogen

nogle bud på, hvordan fremtiden om muligt bør være, og i den sammenhæng synes jeg, det skal kunne betale sig at gå på arbejde frem for at få kontanthjælp - for de, der er heldige nok til overhovedet at kunne finde et job.
Problemet er i og for sig gammelt, og så er det, jeg bare siger: Lad os dog se at få problemet løst! Men her vælger nogle altså at kritisere budbringeren - i dette tilfælde mig. Det er lidt som om, at det for mine kritikere er ét fedt, om et menneske har job eller ej.
Kære venner, jeg lever med kritikken.
Vi skal blive ved med at tænke over, hvordan vores samfund kan blive bedre - og hvordan vi kan bevare velfærd, velstand og konkurrenceevne.
En ting, der koster mange penge, er indvandring og integration. Rigtig mange penge. Det nuværende boom af asylansøgere medfører ekstra udgifter på 200 millioner kroner i år. Samlet kan vi regne med udgifter på omkring 1,8 milliarder kroner i år - og her taler vi vel at mærke kun om asylansøgere - ikke de mange indvandrere og deres efterkommere.
Omsider spillede regeringen i fredags ud med, at den vil gøre asyltilladelsen midlertidig for nogle asylansøgere. Det er godt og i øvrigt noget, Dansk Folkeparti allerede foreslog i sidste folketingssamling. Men der skal meget
mere til, for det bremser jo ikke tilstrømningen i sig selv, som her i år ser ud til at nå det højeste antal i 20 år.
Her på årsmødet kan vi i øvrigt glæde os til senere på dagen at høre FOA's formand, Dennis Kristensen, tale. Vi hverken kan eller skal ignorere den offentlige sektor. I sommer kom det frem, at den af regeringen højt besungne "ældremilliard" slet ikke er kommet de ældre til gode. Heller ikke selv om der er kommet flere ældre.
Kommunerne ender med at beskære udgifterne med samlet 1,37 milliarder kroner på området i 2014.
Ja, i alt for mange kommuner bliver der på ældreområdet skåret helt ind til benet, selv om antallet af ældre stiger og stiger. Er det en rimelig politik? Er det en politik, der skaber tryghed? Vil regeringen virkelig være det bekendt?
Mens man åbner op for flygtninge i et siden 1990'erne uset omfang, mangler der ressourcer til kernevelfærden. Der mangler helt konkret til sundhed, omsorg og pleje. Derfor vil Dansk Folkeparti også kræve, at der afsættes flere penge til disse områder, og de skal øremærkes!

Vi skal have en ”ægte” ældremilliard - ikke luftkasteller som regeringens.
Apropos vores ældre, så skal det være valgfrit, om man vil tilsluttes regeringens forunderlige digitale verden, hvor alle skal snakke med det offentlige over deres computer. Vi skal ikke genere de ældre, hvis de ikke selv vil, med det propaganda-stunt, der kaldes NemID. Nemt for hvem?
Hvad tænker regeringen egentlig på? Er den da ikke klar over, at rigtig mange ikke har adgang til computer og internet? De skal da ikke stå og bukke og skrabe for at blive fritaget fra den såkaldte e-Boks. Nej, det skal de blive helt automatisk som konsekvens af det nøgleord, vi med god ret må bede om her: VALGFRIHED.
For nogle dage siden tonede den socialdemokratiske fødevareminister frem i medierne. Han vil kåre en dansk nationalret, intet mindre.
Det kan virke besynderligt, at den selvsamme fødevareminister, der igen og igen træder på de danske landmænd og deres evne til at drive erhverv, overhovedet ønsker at fremme dansk mad. Hans fødevareministerium er så nidkært, at det en overgang uden grund pålagde danske landmænd at
efterleve EU’s regler for alpe-bjergbønder. Med henvisning til EU gør fødevareministeren livet surt for danske landmænd.
Men okay. Lad mig da give et tip til Danmarks feinschmeckende fødevareminister: Den danske nationalret burde være dét, regeringen hver eneste dag serverer for de ældre på plejehjem og i ældreplejen.
Den danske nationalmenu bør være så god, så nærende og så varieret, at vi kan være bekendt hver eneste dag at give den til vores ældre.
Sund og ordentlig ernæring er alfa og omega for den enkeltes livskvalitet. Vi skylder de ældre, at de får ordentlig mad.
Men også her virker det jo som om, regeringen ikke har orden på prioriteringen.
Mad og sundhed hører som bekendt sammen, og på sundhedsområdet vil vi afsætte en ægte milliard kroner. Vi har set, at med de store supersygehuse har man valgt at spare et rigtigt dumt sted. Man ignorerer behovet for køkkener og patienthoteller, med det resultat, at pårørende ikke vil kunne få overnatning tæt på den syge. Det er til at ryste på hovedet ad!
Vi vil også sætte ind med bedre behandling på kræftområdet og blandt de kroniske patienter - vi ønsker en ny kræfthandlingsplan 4! Vi skal også have gjort noget ved overbelægningen på sygehusene. Som det fungerer nu, kan vi ikke være det

bekendt.
Kære venner, vi står over for et folketingsvalg, og i Dansk Folkeparti glæder vi os til det. Vi går nemlig til valg på det helt rigtige program. En politik, som vil være til gavn for hele det danske samfund.
Det program har vi alle været med til at udvikle, og jeg vil i den forbindelse gerne takke folketingsgruppen og de øvrige folkevalgte, hovedbestyrelsen, DFU, kandidaterne og alle vore medlemmer. Det er takket være jer, at vi er, hvor vi er i dag.
Jeg vil sige jer tak for jeres indsats i de to valgkampe, vi har været igennem, siden vi var her sidst.
Også næste gang går vi til valg på at ville levere tryghed og tillid.
”Tryghed og tillid”. Så enkel lyder formlen for et velfungerende samfund. Tryghed og tillid er det, som Dansk Folkepartis ”røde tråd” i al sin enkelhed går ud på.
Kære venner, vi skal til at smøge ærmerne op.
Jeg ved, at jeres utrættelige indsats vil bære Dansk Folkeparti frem mod nye sejre!
Tak for det. Og tak fordi I lyttede her i dag!